

PROP DE VOSALTRES

Actituds de l'evangelitzador (II)

En aquest començament del curs, us vaig oferir la setmana passada una primera reflexió sobre les actituds que estem cridats a viure aquells que volem prestar un servei a l'Evangelí, davant de les dificultats que trobem en el moment actual per a l'anunci del missatge cristià i la transmissió de la fe. Podríem resumir aquella primera reflexió dient que les dificultats no ens han de llevar l'alegria.

Però açò no basta. Encara sabent que l'eficàcia del nostre treball no depèn de nosaltres, tenim l'obligació moral de buscar camins per viure millor el nostre compromís i perquè aquest siga més eficaç. A nosaltres ens correspon posar tots els mitjans. Per això, en aquesta segona reflexió vull suggerir-vos dues coses concretes que podrien ajudar a millorar la vida pastoral de les nostres parròquies i comunitats.

En primer lloc, no podem oblidar que la tasca de l'evangelitzador és, abans que res, donar testimoni d'una fe que creu i viu de veritat. Els xiquets i joves que participen en les activitats de les nostres parròquies, la primera cosa que han de veure en cadascú de nosaltres és uns creients autèntics. Per això, la primera respon-

sabilitat que tenim és cuidar la nostra fe i créixer cada dia més en ella. Si nosaltres no creiem i vivim de veritat allò que anunciem, ¿com podem esperar que ho facin els destinataris de les nostres activitats? Això implica participar en les celebracions de les nostres parròquies i ser homes i dones que treballen i que pregunten. El papa Francesc, en la seua exhortació *Evangelii gaudium* ens ha recordat que les activitats que fem no

serveixen de res si no estan acompanyades per una espiritualitat que transforme el nostre cor (núm. 262). Estem cridats a ser evangelitzadors de pregària i de treball. Des d'ací vull recordar als sacerdots, que miren a tots els qui col·laboren en les parròquies no sols com a agents de pastoral, sinó abans que res com a creients, la fe dels quals ha de ser cuidada d'una manera especial per mitjà de trobades d'oració i de recessos espi-

rituals. Si açò no ho fem, difícilment podem ser «evangelitzadors amb esperit», com ens demana el papa Francesc.

En segon lloc, hem de cuidar la nostra formació. La complexitat del nostre món i les dificultats del moment present exigeixen una millor preparació. No podem limitar-nos a repetir el que hem fet sempre d'una manera rutinària. No hem de donar per suposat que als xiquets i joves d'avui els resulta comprensible el llenguatge de la fe. Hem de conèixer i comprendre millor la nostra fe per poder explicar-la i fer-la comprensible al nostre món. A més no oblidem que la transmissió de la fe és un acte de comunicació. També ens hem de preocupar pel com. Sóc conscient que, donades les múltiples ocupacions que tots tenim, dedicar temps a la formació és un gran esforç per a molts, però és el signe de què ens prenem seriosament el nostre compromís. La formació és una exigència necessària per a créixer com evangelitzadors.

Que Déu ens concedisca la gràcia de no perdre la il·lusió en la vivència dels nostres compromisos.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'amor de Déu com a valor absolut

Jesús va portar el seu missatge sobre l'amor als altres fins a l'amor als enemics i als qui et fan mal.

És bo aprofundir els textos evangèlics que parlen d'un amor tan radical per acostar-nos com a deixebles a l'Esperit del Senyor. Un dels passatges més impressionants és l'última de les sis contraposicions del Sermó de la Muntanya: «Ja sabeu que es va dir: Estima els altres, però detesta l'enemic. Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen». I aquesta

és la raó: «Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt 5,43-45). Sembla com si l'última contraposició portés l'exigència de Jesús fins al límit: estimeu els enemics. I la raó d'aquesta radicalitat no és la dignitat de les persones, o les normes de la convivència, no és res d'humà; és Déu. I encara, no és que Déu ho mana, o que Déu premiarà el que ho faci i castigarà el que no ho visqui. La raó que Jesús posa és que Déu ho fa; Déu estima els bons i els dolents.

Parlar de l'amor de Déu a tots no és una mena de consideració espiritual devota; és el centre de l'experiència de Jesús i del seu missatge. Per a Jesús, l'amor incondicional de Déu a tots, bons i dolents, és el criteri de la nostra vida humana. Déu estima i perdona; no hi ha més valor que l'amor i el perdó. Així acaba el passatge de les contraposicions del Sermó de la Muntanya: «Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte» (Mt 5,48).

Sembla que parlar de Déu ens allunya de la sensibilitat de la gent d'ara,

però això no és exacte. Per a l'Evangelí, Déu és l'Absolut de l'Amor i de la Vida que atreu l'home cap a la seva plenitud de manera incondicional, gratuïta, en un creixement constant, més enllà de normes i d'amenaçes.

L'experiència de l'amor gratuït i incondicional de Déu és la que pot ajudar a créixer la humanitat cap una vida de justícia i d'amor, més enllà d'interessos i d'eficàcia.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Actitudes del evangelizador (II)

En este comienzo del curso, os ofrecí la semana pasada una primera reflexión sobre las actitudes que estamos llamados a vivir aquellos que queremos prestar un servicio al Evangelio, ante las dificultades que encontramos en el momento actual para el anuncio del mensaje cristiano y la transmisión de la fe. Podríamos resumir aquella primera reflexión diciendo que las dificultades no deben quitarnos la alegría.

Pero esto no basta. Aun sabiendo que la eficacia de nuestro trabajo no depende de nosotros, tenemos la obligación moral de buscar caminos para vivir mejor nuestro compromiso y para que este sea más eficaz. A nosotros nos corresponde poner todos los medios. Por ello, en esta segunda reflexión quiero sugeriros dos cosas concretas que podrían ayudar a mejorar la vida pastoral de nuestras parroquias y comunidades.

En primer lugar, no podemos olvidar que la tarea del evangelizador es, ante todo, dar testimonio de una fe que cree y vive de verdad. Los niños y jóvenes que participan en las actividades de nuestras parroquias, lo primero que deben ver en cada uno de nosotros es unos creyentes auténticos. Por ello, la primera responsabilidad que tenemos es cuidar nuestra fe y crecer cada día más en ella. Si nosotros no creemos y vivimos de verdad aquello que anunciamos, ¿cómo podemos esperar que lo hagan los destinatarios de nuestras actividades? Ello implica participar en las celebraciones de nuestras parroquias y ser hombres y mujeres que trabajen y que recen. El papa Francisco, en su exhortación *Evangelii gaudium* nos ha recordado que las actividades que hacemos no sirven de nada si no están acompañadas por una espiritualidad que transforme nuestro corazón (n.º 262). Estamos llamados a ser evangelizadores de oración y de trabajo. Desde aquí quiero recordar a los sacerdotes, que miren a todos los que colaboran en las parroquias no sólo como agentes de pastoral, sino ante todo como creyentes, cuya fe debe ser cuidada de un modo especial por medio de encuentros de oración y de retiros espirituales. Si esto no lo hacemos difícilmente podemos ser «evangelizadores con espíritu», como nos pide el papa Francisco.

En segundo lugar, hemos de cuidar nuestra formación. La complejidad de nuestro mundo y las dificultades del momento presente exigen una mejor preparación. No podemos limitarnos a repetir lo que hemos hecho siempre de una manera rutinaria. No hemos de dar por supuesto que a los niños y jóvenes de hoy les resulta comprensible el lenguaje de la fe. Hemos de conocer y comprender mejor nuestra fe para poder explicarla y hacerla comprensible a nuestro mundo. Además no olvidemos que la transmisión de la fe es un acto de comunicación. También nos tenemos que preocupar por el cómo. Soy consciente de que, dadas las múltiples ocupaciones que todos tenemos, dedicar tiempo a la formación es un gran esfuerzo para muchos, pero es el signo de que nos tomamos en serio nuestro compromiso. La formación es una exigencia necesaria para crecer como evangelizadores.

Que Dios nos conceda la gracia de no perder la ilusión en la vivencia de nuestros compromisos.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Festa de Sant Roc a Bot

El passat 16 d'agost, el poble de Bot va celebrar Sant Roc a la placeta, després de molts anys va ser un motiu de gran alegria i festa per als veïns del poble.

Mn. David Arasa

Missa d'enviament missioner de Mn. Joan Alonso Bonals

El diumenge 28 d'agost, el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, presidí l'Eucaristia d'enviament missioner del sacerdot de la nostra diòcesi Mn. Joan Alonso Bonals. Van concelebrar amb el Sr. Bisbe, disset preveres. També hi assistiren un diaca permanent i tres seminaristes, un d'ells nebot de Mn. Joan. Hi eren presents alguns membres de la Delegació de Missions, membres de la Delegació de Pastoral Penitenciària, de la qual Mn. Joan era el delegat, fidels de les dues parròquies que actualment servia i d'algunes altres que va servir al llarg dels vint-i-cinc anys del seu sacerdoci. Els cants foren a càrrec del cor parroquial.

La celebració fou a la parròquia de St. Miquel Arcàngel d'Alcanar, que Mn. Joan l'ha servida com a rector durant cinc anys, juntament amb la parròquia St. Pere Apòstol de Les Cases d'Alcanar.

A les 18 h, s'inicià la celebració, Mn. Antoni Borràs, delegat de Mis-

sions, digué: «Escoltem el nom d'aquell que l'Església de Tortosa envia, Joan Alonso, qui marxa a anunciar l'Evangelí a la parròquia Sant Joan, del bisbat de Trujillo d'Hondures». Després li digué el Sr. Bisbe: «Aquest Evangelí anuncia'l als pobles perquè arriben a conèixer les paraules de Crist.»

A continuació l'enviament, amb les paraules del Sr. Bisbe. Tot seguit el lliurament de la creu. Una xiqueta llegí les pregàries i a l'o-

fertori quatre feligresos van portar: un ciri, flors, pa i vi. Finalment, Mn. Joan ens adreçà la paraula dient-nos que era un dia d'acció de gràcies, encomanant-nos al Senyor i a la Mare de Déu.

Amb la benedicció del Sr. Bisbe i el cant «Aquí em tens», s'acabà la celebració.

Que el Senyor concedeixi a la nostra Església diocesana vocacions al sacerdoci.

Delegació de Missions

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Misericòrdia purifica el cor

«Senyor, si vols, em pots purificar!» (Lc 5,12): és la petició que hem sentit que un leprós adreçava a Jesús. Aquest home no demana només ser guarit, sinó també ser purificat, és a dir completament curat en el cos i en el cor.

Atansant-se a Jesús, no té por d'infringir la llei i entra a la ciutat i quan el va trobar «es prosternà amb el front a terra i el pregà dient: "Senyor, si vols, em pots purificar"» (v. 12). Tot el que aquest home considerat impur fa i diu és l'expressió de la seva fe! Reconeix el poder de Jesús: està con-

vençut que el pot curar i que tot depèn de la seva voluntat. Aquesta fe és la força que li ha permès trencar tots els convencionalismes i cercar l'encontre amb Jesús, i agenollant-se davant d'ell l'anomena *Senyor*. La súplica del leprós mostra que quan ens presentem a Jesús no cal fer discursos llargs. N'hi ha prou amb poques paraules, sempre que vagin acompanyades de la plena confiança en la seva omnipotència i en la seva bondat. L'Evangelí de Marc remarca que «Jesús, compadit, va estendre la mà, el tocà i li digué: "Ho vull, queda pur"»

(1,41). El gest de Jesús acompanya les seves paraules i fa més explícit l'ensenyament.

Després d'haver guarit el leprós, Jesús li mana que no ho digui a ningú, i li diu: «Vés només a fer-te examinar pel sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès: això els servirà de prova» (v. 14).

La força de la compassió amb què Jesús ha guarit el leprós ha portat la fe d'aquest home a obrir-se a la missió. Era un margínat, ara és un de nosaltres.

(Dimecres, 22 de juny de 2016.)

Festa de la Pau a Caseres

El passat 12 d'agost, el poble de Caseres va celebrar la Festa de la Pau: beat Miquel Domingo i Cendra.

Amb motiu dels 80 anys del seu martiri. Es van celebrar diferents actes: una ofrena floral, la Mis-

sa, i un sopar a benefici de Càritas. Amb una actuació musical que va alegrar els assistents. Durant l'any ja havíem fet una lectura de poesies, pel·lícules i diferents actes.

Mn. David Arasa

Tortosa celebra la Diada de la Gent Gran

El divendres 2 de setembre va tenir lloc al Pavelló Firal la «Diada de la Gent Gran» dins del marc de les festes de Tortosa, en honor a la Mare de Déu de la Cinta. Hi eren presents les autoritats municipals i tres-centes deu persones dels diferents esplais de la ciutat i d'alguns pobles de la comarca.

S'inicià la celebració amb unes paraules del Sr. Ferran Bel, alcalde de la ciutat, saludant tots els assistents i presentant la centenària, Sra. Maria Paz Arias Zaldumbide, acompanyada pels seus familiars. En nom de la corporació municipal li fou lliurada una placa i un mocador de coll. També van tenir un reconeixement l'home i la dona de més edat.

Tot seguit, la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, i concelebrada per Mn. Joan Bajo, Mn. Josep M. Membrado, Mn. Rafel Prades i Mn. Josep Adell. Com altres anys, ens van acompanyar amb els seus

instruments musicals i cants, Maria Lombarte i Anny Noriega.

El Sr. Bisbe comentà en l'homilia que de vegades podem tenir la temptació de queixar-nos per les limitacions que van sorgint a causa de l'edat, però per a un cristià, el fet de tenir els seus anys, ha de ser un motiu per donar gràcies a Déu i viure-ho tot com un regal seu. Que aquesta celebració ens recorde tots els motius que tenim per donar gràcies al Senyor i agrair-li tot el que ens ha donat. El Senyor és ric en l'amor i per això anem a donar-li gràcies celebrant l'Eucaristia.

A continuació, les pregàries entre les quals una fou per a la senyora centenària per l'exemple que ha donat al llarg dels seus cent anys de vida i per tot el que ha rebut.

Al final, el Sr. Bisbe ens donà la benedicció i tot seguit ens digué: «Amb l'alegria que va experimentar Maria, quan va visitar la seua cosina Elisabet, amb l'alegria de les festes de la Mare de

Déu de la Cinta, amb l'alegria d'haver compartit l'Eucaristia i amb el desig que tingueu un bon dinar, poder anar-vos-en en pau.»

Havent dinat, una bona sobretaula i el lliurament de premis del III Concurs de Narrativa curta, convocat per la revista *La Veu dels Jubilats*. Als guanyadors els van obsequiar amb una placa i un diploma. Foren els següents:

- 1r Premi: Sra. Ma. Eva Morelló Culubret. Tema: «Anècdotes de joventut en una escola rural.»
- 2n Premi: Sra. Ma. Cinta Esmel Lliberia. Tema: «La setmana dels tres dijous.»
- 3r Premi: Sr. Paco Cid Barberà. Tema: «Historias de Paco Cid.»

Ens vam acomiadar fins al proper any. Que la Mare de Déu de la Cinta acompanye els tortosins que tant l'estimem.

Maria Joana Querol

Vicecoordinadora del Moviment de Vida Creixent

AGENDA

- **Dies 26-27.** Seminari diocesà, Formació Permanent del Clergat.
- **Dijous 29.** Tortosa, Residència diocesana Sant Miquel Arcàngel, a les 11 h, Missa. / Margalef, a les 17 h, Missa Estacional.
- **Diumenge, 2 d'octubre.** Benifallet, a les 11 h, Missa Estacional. / Seminari diocesà, a les 17 h, ordenació diaconal de Gerard Reverté.

Seminari diocesà de Tortosa

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9,46-50]. Sant Cosme i sant Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Dimarts [Jb 3,1-3.11-17. 20-23 / Sl 87 / Lc 9,51-56]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki

(s. xvii); Lleida: beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dijous [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Divendres [Jb 38,1.12-21;39,33-35 / Sl 138 / Lc 10,13-16]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dissabte [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24]. Sta. Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. i dra. de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi († 530), bisbe de Reims.

2. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sants Àngels de la Guarda; Lleida: Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat (1946); sant Sadurní, ermità a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

Diümenge XXVI de durant l'any

COMENTARI

Busqueu el Senyor busqueu el bé i la justícia

El profeta Amós (4,4-6) ha desqualificat irònicament el fals culte que *agrada* als oferents però no a Déu. Qui ha de trobar gust en el culte és el Senyor! Un culte que no porta a la conversió de vida és camí inútil (*Is 1,10-20; Jer 7,1s*)

La solució és: *Cerqueu el Senyor i tindreu vida* (5,4.6); *Cerqueu el bé i no el mal, i tindreu vida* (5,14); *Establiu al Tribunal la justícia* (5,15).

Els qui *viuen tranquils i es creuen segurs, s'estiren en llits de marfil i beuen el vi en grans copes, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep*, aquests certament *seran els primers en les files dels deportats*.

Perquè *el Senyor fa justícia als oprimits*.

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, l'amor, la paciència, la mansuetud. El context vital original d'aquesta càlida exhortació sembla l'Ordinació del Pastor d'una Comunitat.

La justícia defineix les relacions amb els homes i la pietat les relacions amb Déu.

La fe, l'amor i la paciència o perseverança (que equival a l'esperança enmig de les proves) constitueixen les tres virtuts cristianes fonamentals.

La imatge de la «lluita en el combat» és la part central i original de l'exhortació amb la novetat de la comparació entre «Jesucrist» que, en presència de Pilat va fer la seva noble confessió i «Timoteu» que, en presència de molts testimonis, vas confessar noblement la fe.

Per això et recomano que guardis irrepressible i sense falta el Manament rebut.

La paràbola contraposa dos personatges (fet habitual en Lc): un pobre amb el nom de «Llàtzer» (com l'amic que Jesús estimava) i un home ric que cada dia celebrava festes esplèndides, però no té nom: no és ningú!

El diàleg entre els dos morts porta un doble ensenyament:

a) *Entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa que no es pot passar*. El temps per a la conversió acaba amb la mort.

b) *Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que algú ressuscités no es deixarien convèncer*. Amb la gràcia de Crist te'nim ja tot el que ens cal per a la conversió.

Si no ens convertim de debò no serà per culpa de Déu!

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Reis dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepulturar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llàtzer a la falda, el cridà i li digué: «Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames.» Abraham li respongué: «Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llàtzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre.» El ric digué: «Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meua. Hi tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments.» Abraham li respongué: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin.» El ric contestà: «No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran.» Li diu Abraham: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

▶ Salmo responsorial (145)

R. *¡Alaba, alma mía, al Señor!*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre.

Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos. Delante de Dios, que da vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor y poder eterno. Amén.

▶ Lectura de santo evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banquetaba cada día. Y un mendigo llamado Lázaro estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico. Y hasta los perros venían y le lamían las llagas. Sucedió que murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abrahán. Murió también el rico y fue enterrado.

Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abrahán, y a Lázaro en su seno, y gritando, dijo: «Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaro que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas». Pero Abrahán le dijo: «Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaro, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieren cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hasta nosotros». Él dijo: «Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengán a este lugar de tormento». Abrahán le dice: «Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen». Pero él le dijo: «No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán». Abrahán le dijo: «Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto.»